

Arrest

nr. 321 201 van 5 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkmeense nationaliteit te zijn, op 23 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Turkmeense nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 7 maart 2022 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 21 augustus 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Turkmeense nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in Mary. U heeft in Sint-Petersburg vijf jaar hydro-metrologie gestuurd maar u behaalde uw diploma niet.

In 2013 begon u een kleine winkel. In Turkmenistan gebeurt het vaak dat er verschillende overheidsafdelingen langskomen om geld af te troggelen, bv. de PPS (een afdeling van de politie die instaat voor de inspectie van hygiëne, voorschriften) of de brandweer. Enkele maanden nadat u uw winkel had geopend, begon kapitein D. van de PPS regelmatig langs te komen, minstens twee keer per maand. Hij en zijn medewerkers bedachten redenen om geld van u te eisen, zoals bijvoorbeeld een kabel die niet volgens de regels lag of een lamp die fout hing. Op een dag was u het beu en sprak u kapitein D. erover aan. U zei hem dat u klacht zou neerleggen, wat u eind 2014 ook deed. U diende klacht in tegen hem in het hoger hof. U werd verteld dat uw zaak zou worden bekeken en u oproepen zou worden indien nodig. D. kwam te weten dat u klacht had neergelegd waarna hij u nog hogere bedragen geld kwam vragen in de winkel. U zag zich uiteindelijk genoodzaakt om de winkel te sluiten. U ondervond ook problemen met de wegpolitie omwille van het conflict met D. U kreeg voor het minste een boete en werd een keer aangesproken door een wegagent over uw conflict met D.

U wilde in 2015 het land verlaten. Echter, door uw problemen met D. en uw melding bij het hoger hof slaagde u er gedurende twee jaar niet in om toestemming te krijgen. U moest eerst uw problemen met D. oplossen. In april 2017 is het u gelukt om de toestemming te krijgen en om uit te reizen. U vloog naar Turkije om daar uw handel verder te zetten. U kocht er handelswaar, stuurde dat naar Turkmenistan waar uw broers het verkochten. U keerde vier keer terug naar Turkmenistan om er het geld op te halen dat u verdiend had met uw handel. U moest steeds tussen de 1000 en 3000 dollar aan smeergeld betalen om het land opnieuw te kunnen verlaten. Op 31 januari 2020 verliet u Turkmenistan voor de laatste keer. U verbleef in Turkije tot 20 december 2021 en reisde toen naar Oekraïne.

In Oekraïne had u een verblijfsvergunning en werkte u. U was van plan om te trouwen met I., maar voordat jullie de huwelijksakte konden ondertekenen, waren jullie genoodzaakt om het land te verlaten omwille van de oorlog. U verliet Oekraïne op 26 of 27 februari 2022 en reisde via Polen tot in België. U kwam hier aan op 7 maart 2022 en de dag erna verzocht u om internationale bescherming bij de asielinstanties.

Bij terugkeer naar Turkmenistan vreest u problemen omdat u ondertussen lange tijd in het buitenland verblijft. U zult bij aankomst ondervraagd worden door medewerkers van de veiligheidsdiensten en van binnenlandse zaken. Ze kunnen u doden en u acht de kans zeer groot dat ze u gevangen zullen zetten. U vreest ook problemen met kapitein D.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele Turkmeense paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte omdat u problemen had met kapitein D. en de PPS (inspectiedienst van politie) omwille van uw winkel. U had ook problemen toen u het land wilde verlaten. Bij terugkeer naar Turkmenistan vreest u problemen met de veiligheidsdiensten en binnenlandse zaken omdat u ondertussen reeds lange tijd in het buitenland verblijft. (notities persoonlijk onderhoud (npo) p. 12, 14, 15, 16) Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

U vertelde dat kapitein D. of andere medewerkers van de inspectiedienst, de brandweer, elektriciens, ongeveer tweemaal per maand in uw winkel langskwam om geld van u te eisen. U besloot eind 2014 klacht neer te leggen tegen hem maar daar werd niets mee gedaan. Eens D. over de klacht hoorde, wilde hij nog meer geld van u. Uiteindelijk heeft u de winkel moeten sluiten omdat u niet genoeg omzet had. Doordat u een klacht had neergelegd tegen D., ondervond u ook problemen op andere vlakken. U kreeg bijvoorbeeld om onnozelheden een boete van de wegpolitie en toen u in 2015 het land wilde verlaten, kreeg u gedurende

twee jaar geen toestemming omwille van de klacht tegen D. U heeft de klacht uiteindelijk ingetrokken, waarna u wel kon vertrekken. (npo p. 12, 13, 14)

Vooreerst moet opgemerkt dat, om als vluchteling te worden erkend, dient te worden aangetoond dat de vervolging te wijten is aan één van de in de Geneefse Vluchtelingenconventie opgenomen gronden, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er dient een verband te zijn tussen de daden en de gronden van vervolging. In casu blijkt echter geenszins dat de door u aangevoerde vervolging zou zijn ingegeven door één van bovenstaande gronden. Uw beweerde relaas berust immers op problemen met het moeten betalen van smeergeld om uw winkel draaiende te houden en moeilijkheden om het land te verlaten. Deze feiten zijn van interpersoonlijke aard en vertonen geen nexus met één van de aangehaalde gronden.

Er moet opgemerkt worden dat deze gebeurtenissen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kunnen worden als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Het moeten betalen van smeergeld is een jammerlijke zaak, maar kan niet beschouwd worden als ernstige schade van uw persoon. U vreest dat u bij terugkeer naar Turkmenistan opnieuw problemen zult hebben door D. (npo p. 15) Gezien deze problemen zich in tijd en ruimte beperkten, is het weinig waarschijnlijk dat u bij terugkeer opnieuw problemen zou hebben. U heeft immers geen winkel meer in Turkmenistan en D. is ondertussen niet meer tewerk gesteld in Mary. (npo p. 14) Daarenboven bent u na uw eerste vertrek uit Turkmenistan in april 2017 nog vier keer teruggekeerd naar Turkmenistan. Hoewel u steeds smeergeld moest betalen om het land vervolgens opnieuw te kunnen verlaten om naar Turkije terug te keren, maakte u geen gewag van andere problemen specifiek met D. in die periode. (npo p. 15, 16, 17; zie stempels in paspoort, groene map document nr. 1)

U haalde daarnaast een vrees aan bij terugkeer omwille van het feit dat u reeds langere periode weg bent uit uw land. U heeft Turkmenistan de laatste keer verlaten op 31 januari 2020. (zie stempels in paspoort, groene map document nr. 1; npo p. 15) Uw advocaat voegde toe te denken dat u verdacht zal worden iets uitgestoken te hebben in het westen en om die reden een risicoprofiel heeft. (npo p. 20) Wanneer u terugkeert naar Turkmenistan denk u in de luchthaven geïnterviewd en meteen aangesproken te worden door medewerkers van binnenlandse zaken en de nationale veiligheidsdienst omdat u gedurende een lange periode in het buitenland was. Dit is iets wat regelmatig gebeurt volgens u. U zal gevraagd worden waar u bent geweest en wat u heeft gedaan, en waarom u niet bent teruggekeerd. U voorziet veel problemen en bent 90% zeker dat u gevangen gehouden zal worden om eender welke verzonnen reden of ze kunnen u ook om het leven brengen. (npo p. 15) De aangehaalde vrees is echter hypothetisch en wordt door u op geen enkele manier gestaafd. Uit landeninformatie kan niet afgeleid worden dat een Turkmeense burger bij terugkeer na een verblijf in het buitenland automatisch geïnterviewd wordt, laat staan dat dit zou resulteren in een situatie van vervolging of ernstige schade. Er werd informatie gevonden dat Turkmenistan de uitlevering eiste van Turkmenen die illegaal in Turkije verbleven of die een asielaanvraag hadden lopen in een ander land. Echter, het ging om activisten of mensen die zich kritisch uitlieten over de Turkmeense overheid of die beschuldigd werden van religieus extremisme. Daarnaast kan worden vastgesteld dat politieke activisten en 'civil society representatives and their relatives' in Turkmenistan riskeren geïnterviewd en vervolgd te worden. (zie COI in de blauwe map) Er moet onderstreept worden dat u niet tot deze risicoprofielen behoort. U gaf op de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan dat u nooit actief bent geweest in een organisatie, vereniging of partij. U bent ook vroeger nooit gearresteerd of veroordeeld geweest. (Vragenlijst DVZ, 22.03.2022, rubriek 3.1-3.3) Uit wat voorafgaat moet geconcludeerd worden dat u niet aantoont dat u bij terugkeer naar Turkmenistan vervolging of ernstige schade dient te vrezen omwille van uw verblijf in België.

Uw paspoort is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie. Het bevat louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel benadrukt verzoeker dat (de geloofwaardigheid van) zijn relaas niet betwist wordt. Hij verduidelijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij problemen had met kapitein D. omwille van zijn winkel, dat hij van 2013 tot april 2017 het land niet mocht verlaten van zijn nationale autoriteiten, dat hij zijn klacht zelf had ingetrokken, maar het land nog steeds niet kon verlaten en dit ondanks het feit dat hij voldeed aan alle voorwaarden om het land uit te reizen en hij in het bezit was van een geldig paspoort en dat hij bij terugkeer problemen had om zijn land te verlaten en wederom smeergeld moest betalen om te kunnen vertrekken. Hij betoogt dat, hoewel de commissaris-generaal zijn relaas niet betwist, duidelijk de verkeerde conclusies worden getrokken, gelet op de context van Turkmenistan die geminimaliseerd wordt.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de context van onvrijheid en repressie in Turkmenistan, waarmee in de bestreden beslissing volgens hem onvoldoende rekening werd gehouden. In deze benadrukt verzoeker vooreerst dat, gelet op het feit dat er weinig publieke informatie beschikbaar is over de mensenrechtensituatie in Turkmenistan, zijn dossier met uiterste voorzichtigheid dient te worden behandeld. Hij vervolgt dat uit verschillende publieke bronnen die wel beschikbaar zijn blijkt dat Turkmenistan één van de meest geïsoleerde landen ter wereld is. Zo blijkt volgens verzoeker uit de editie van 2024 van het jaarlijks rapport van *Freedom House* dat er in Turkmenistan minder vrijheid is dan in Noord-Korea. Onder verwijzing naar dit rapport, stelt verzoeker dat er in de praktijk in zijn land van herkomst geen sprake is van burgerlijke of politieke rechten, dat de economie gedomineerd wordt door de staat en dat er sprake is van systematische corruptie. Tevens citeert verzoeker uit dit rapport om te benadrukken dat er amper onafhankelijke informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in het land en dat er in Turkmenistan geen onafhankelijke media is en er weinig informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie van de mensenrechten. Hij voegt hieraan toe dat er in Turkmenistan geen toegang is tot onafhankelijke informatie van buitenaf, dat honderdduizenden internetdomeinen geblokkeerd zijn, dat de snelheid van het internet doelbewust laag wordt gehouden zodat het amper bruikbaar is en dat de overheid daarnaast steeds meer geavanceerde technieken gebruikt om haar burgers in het oog te houden. Ook in deze verwijst hij naar het voormelde rapport. Verder oppert verzoeker dat Turkmenistan een systeem heeft waarbij het voor de meeste mensen verboden is om het land te verlaten en dat de vrijheid om zich te verplaatsen er geen grondwettelijk recht is. In dit verband citeert verzoeker uit een verslag van het OFPRA van 27 september 2023, dat reeds tijdens de administratieve procedure in het administratief dossier werd opgenomen door de verwerende partij. Voorts stelt verzoeker dat de Turkmeense autoriteiten de regels voor vertrek nog trachten te verstrengen om het moeilijker te maken voor burgers om het land te verlaten, dat de overheid een intrinsiek wantrouwen heeft voor mensen die het land willen verlaten en in het buitenland verblijven en dat de Turkse overheid op vraag van de Turkmeense autoriteiten de soepele reisvoorwaarden tussen de landen heeft afgeschaft in september 2022, waardoor Turkmenen niet meer visumvrij naar Turkije kunnen reizen. Wat dit laatste betreft, citeert verzoeker ook een passage uit het voormelde OFPRA-rapport. Verzoeker vervolgt dat het rapport van *Freedom House* van 2024 daarnaast een verandering in de interne regels in Turkmenistan vaststelt en hieruit blijkt dat er in 2023 geen nieuwe paspoorten meer werden uitgereikt en alle nieuwe aanvragen werden stopgezet. Onder verwijzing naar een artikel van *Civicus Monitor* stelt verzoeker dat sinds 2023 Turkmeense burgers die het land willen verlaten een psychologisch interview moeten ondergaan en een garantie dienen te tekenen dat zij zullen terugkeren en in het buitenland geen kritiek zullen geven op de president van het land. Uit een artikel van de *Turkmenistan Helsinki Foundation for Human Rights* van 17 april 2023 blijkt, aldus verzoeker, dat er bij het verlaten van Turkmenistan een document moet worden ondertekend waarin wordt gesteld dat de betrokkene in het buitenland geen acties zal ondernemen die de waardigheid en het imago van Turkmenistan schaden en dat de betrokkene verzaakt aan al zijn rechten in geval van deportatie. Tevens stelt verzoeker dat er verschillende maatregelen zijn die Turkmeense onderdanen ertoe dwingen om terug te keren naar hun land van herkomst. Hij verduidelijkt dat de consulaire bijstand van de Turkmeense ambassades in het buitenland zeer beperkt is en er geen paspoorten verlengd of vernieuwd worden, waardoor de meeste Turkmenen in het buitenland hun verblijfsvergunning niet kunnen verlengen en Turkmenen gedwongen zijn in geval van verlies, diefstal of verlopen van het paspoort terug te keren naar het land van herkomst. Hij citeert in dit verband een passage uit het voormelde OFPRA-rapport. Uit een artikel "*Turkmen authorities began to organize the removal from Turkey of fellow citizens who violated the migration*

rules of stay" van 7 augustus 2023 van de *Turkmenistan Helsinki Foundation for Human Rights*, blijkt volgens verzoeker dan weer dat er een nauwe samenwerking is tussen de Turkse en Turkmeense onderdanen in het kader van de deportatie van Turkmenen die omwille van de nieuwe maatregelen in illegaal verblijf zijn terechtgekomen in Turkije. Luidens het verzoekschrift toont deze samenwerking verder aan dat de Turkmeense overheid haar onderdanen die in het buitenland verblijven actief viseert. Te dezen voegt verzoeker nog toe dat er door deze samenwerking Turkmenen in illegaal verblijf in Turkije massaal worden gedeporteerd naar Turkmenistan, dat het lot van de meeste terugkeerders onbekend is en dat het onduidelijk is waar deze personen naartoe worden gebracht. Tot slot betoogt verzoeker dat uit verschillende rapporten blijkt dat er sprake is van een extreem hoge graad van corruptie en dat het rechtssysteem ondergeschikt is aan de president in Turkmenistan, waardoor de verschillende overheidsinstanties en individuele ambtenaren handelen in een klimaat van straffeloosheid en waardoor het handelen van de overheid hierdoor uiterst arbitrair en onvoorspelbaar is. In deze verduidelijkt verzoeker dat men voor elke basisdienst een steekpenning eist, maar dat deze betalingen geen garantie zijn dat het probleem dat de burger met de overheid heeft zal worden opgelost. Verzoeker besluit dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt door onvoldoende rekening te houden met deze context in Turkmenistan, die sinds het definitieve vertrek van verzoeker op 31 januari 2020 op ernstige wijze is gedegradeerd.

In een derde middelonderdeel betreft verzoeker deze context op zijn eigen situatie. Vooreerst betoogt verzoeker dat het bijzonder frappant is om vast te stellen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing enkel motiveert met betrekking tot de problemen met D. en het betalen van steekpenningen. Volgens verzoekers gaat de verwerende partij er hiermee aan voorbij dat hij gedurende meerdere jaren door de overheid werd verboden om het land te verlaten. Hij benadrukt dat hij verklaarde dat hij van 2013 tot april 2017 er niet in slaagde om het land te verlaten, omwille van zijn problemen met D., waardoor zijn fundamentele rechten wel degelijk geschonden werden. Hij voegt hieraan toe dat hij uiteindelijk toch het land kon verlaten – hij ging visumvrij naar Turkije – nadat D. besliste om hem met rust te laten, maar dat hij toen echter wel nog steeds smeergeld diende te betalen ondanks dat hij aan alle voorwaarden voor vertrek voldeed. Verzoeker besluit dat de verwerende partij een ernstige en systematische mensenrechtenschending, die de verzoeker jarenlang moest ondergaan, negeert. Daarnaast herhaalt verzoeker dat hij verschillende keren vanuit Turkije terugkeerde naar Turkmenistan en telkens smeergeld diende te betalen om het land in en uit te reizen en dat hij Turkmenistan een laatste keer verliet op 31 januari 2020. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat de situatie met betrekking tot de mensenrechten en de vrijheid van beweging tijdens zijn afwezigheid op ernstige wijze is verslechterd. Verzoeker herhaalt vervolgens een aantal van de vaststellingen die hij in het vorige middelonderdeel deed. Verzoeker stelt dat, indien hij terugkeert naar Turkmenistan met zijn vervallen paspoort, hij het land niet meer zal kunnen verlaten en dat de Turkmeense autoriteiten zeer eenvoudig zullen kunnen achterhalen dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België. Verder hekelt verzoeker dat de verwerende partij meent dat haar bewering, dat verzoeker geen activist is, betekent dat hij in geval van terugkeer geen problemen zal krijgen. Er is, aldus verzoeker, geen informatie beschikbaar over het feit dat niet-activisten die na een lange periode met een vervallen paspoort terugkeren naar Turkmenistan niet vervolgd worden. Hij voegt hieraan toe dat uit de verschillende artikels die spreken over de deportatie van Turkmenen naar het land van herkomst geenszins blijkt wat het lot van terugkeerders exact is. Volgens verzoeker is er sprake van het feit dat activisten vervolgd worden en is er daarnaast sprake van meldingen van verschillende gedeporteerden die na terugkeer in detentie of quarantaine worden geplaatst. Te dezen benadrukt verzoeker dat hij op heden langere tijd buiten Turkmenistan verblijft, dat hij hier toegang heeft tot onafhankelijke informatie en zich een kritisch beeld kan vormen met betrekking tot de situatie in zijn land van herkomst, dat hij in de ogen van de autoriteiten na terugkeer andere burgers zou kunnen aanzetten tot kritisch denken en het in vraag stellen van de overheid en dat de overheid van Turkmenistan vrij eenvoudig zal kunnen afleiden dat de verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij besluit dat hij hierdoor gevisieerd zou kunnen worden. Verzoekers besluit dat het feit dat zijn vrijheid van beweging jarenlang omwille van politieke redenen werd beperkt weldegelijk dermate ernstig is dat het aanzien kan worden als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat – gelet op de beperkte beschikbare informatie – er, omwille van de hoge graad van corruptie en het feit dat de overheid arbitrair handelt, geenszins uitgesloten kan worden dat hij geen problemen zal krijgen met de Turkmeense overheid in geval van terugkeer en dat er geen garantie is dat de medewerkers van de overheid zich in kwestie aan de wetten en interne regels zullen houden.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Verzoeker legt op 14 januari 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd het rapport van Human Rights Watch, *"It's Like I Live in a Cage, Turkmen Authorities' Denial of Passports to Turkmen Citizens in Türkiye"* van 11 november 2024.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid uit verzoekers problemen met kapitein D.

2.3.2.1. De Raad merkt in deze op dat het niet uit te sluiten valt dat de door verzoeker aangehaalde problemen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, met name met zijn politieke overtuiging en dat deze problemen dus niet te herleiden zijn tot een louter interpersoonlijk conflict.

In artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet wordt het volgende gesteld over het begrip 'politieke overtuiging': *"het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden."*

Verzoeker verklaarde dat hij sinds 2013 een kleine winkel had en dat hij enkele maanden na de opening van deze winkel regelmatig werd gedwongen geld te betalen aan kapitein D. en zijn medewerkers die deel uitmaakten van de PSS (een afdeling van de politie die instaat voor de inspectie van hygiëne en voorschriften). Toen verzoeker dit beu was, sprak hij D. hierover aan en dreigde hij om klacht in te dienen tegen hem, hetgeen hij eind 2014 ook deed. Toen D. dit te weten kwam, vroeg hij nog meer geld, ondervond verzoeker problemen met de wegpolitie door deze problemen en kon hij door deze problemen het land niet verlaten toen hij dit tussen 2015 en 2017 meermaals probeerde. Nadat verzoeker de klacht liet vallen, kon hij in 2017 uiteindelijk toch het land verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn winkel geld werd afgetrosgeld door kapitein D., in zijn functie waarin hij de staat vertegenwoordigt, en dat verzoeker (verdere) problemen kreeg toen hij aan D. meldde dat hij hier niet mee akkoord was en uiteindelijk ook klacht tegen hem indiende. In zoverre D. geld aftrosgelde als vertegenwoordiger van de staat of de staat dit gedrag gedoogde, kan verzoekers mening hierover gezien worden als een opvatting betreffende een aangelegenheid die verband houdt met een actor van vervolging in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet of hun beleid of methoden en zijn de problemen die hij hierdoor kreeg ingegeven door zijn politieke overtuiging.

2.3.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoeker echter geen actuele gegronde vrees voor vervolging naar aanleiding van deze problemen aannemelijk maakt.

Het gegeven dat verzoeker (meer) smeergeld moest betalen is een jammerlijke zaak, maar kan niet beschouwd worden als vervolging. Verzoeker van zijn kant voegt hier in het verzoekschrift terecht aan toe dat hij ten gevolge van het conflict met D. ook het land niet kon verlaten toen hij dit probeerde tussen 2015 en 2017 en dit wel lukte toen hij de klacht tegen D. liet vallen, alsook dat hij smeergeld diende te betalen telkens hij Turkmenistan verliet (en binnenkwam); dit was het geval in 2017, maar ook tijdens de vier keren dat hij nadien naar het land reisde. Wat dit laatste betreft, komt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk naar voren dat op dat moment het betalen van smeergeld om uit (en in) het land te kunnen reizen een algemene praktijk was die voor iedereen gold (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Dit kan, los van het gegeven dat dit geen vervolging uitmaakt, aldus niet gezien worden als een gevolg van het conflict met D.

Nog daargelaten de vraag of de overige problemen die verzoeker kende ten gevolge van zijn conflict, apart of in samenhang gezien, aangemerkt kunnen worden als vervolging, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer nog problemen zou hebben met D. Het actueel karakter van verzoekers problemen ten gevolge van zijn conflict met D. wordt namelijk aangetast door de vaststelling dat deze problemen zich in tijd en ruimte beperkten. In deze wijst de Raad op het feit dat verzoeker geen winkel meer heeft in Turkmenistan en dat D. ondertussen niet meer tewerkgesteld is in Mary (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Nog meer doorslaggevend in dit verband is de vaststelling dat verzoeker na zijn eerste vertrek uit zijn land van herkomst in april 2017 nog vier keer per vliegtuig terugkeerde naar Turkmenistan en hij in die periodes geen gewag maakte van andere problemen specifiek met D. (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15, 16, 17 en map documenten, paspoort). Te dezen herhaalt de Raad dat verzoeker verklaarde dat hij steeds smeergeld moest betalen om uit (en in) het land te reizen, maar dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat op dat moment het betalen van smeergeld om uit en in het land te kunnen reizen een algemene praktijk was die voor iedereen gold.

2.3.3. Los van het voorgaande wijst de Raad er bovendien en bovenal op dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en dit met betrekking tot zowel de algemene situatie in Turkmenistan, in het bijzonder wat betreft de toegang tot en beschikbaarheid van doeltreffende overheidsbescherming, alsook van de individuele omstandigheden van verzoeker. De Raad benadrukt dat hij er met andere woorden toe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

In deze kan worden gewezen op de door verzoeker aangehaalde vrees om bij terugkeer vervolgd te worden omwille van het feit dat hij reeds langere periode weg is uit zijn land van herkomst. Deze vrees wordt in de bestreden beslissing als volgt omschreven: *“U heeft Turkmenistan de laatste keer verlaten op 31 januari 2020. (zie stempels in paspoort, groene map document nr. 1; npo p. 15) Uw advocaat voegde toe te denken dat u verdacht zal worden iets uitgestoken te hebben in het westen en om die reden een risicoprofiel heeft. (npo p. 20) Wanneer u terugkeert naar Turkmenistan denk u in de luchthaven geïnterviewd en meteen aangesproken te worden door medewerkers van binnenlandse zaken en de nationale veiligheidsdienst omdat u gedurende een lange periode in het buitenland was. Dit is iets wat regelmatig gebeurt volgens u. U zal gevraagd worden waar u bent geweest en wat u heeft gedaan, en waarom u niet bent teruggekeerd. U voorziet veel problemen en bent 90% zeker dat u gevangen gehouden zal worden om eender welke verzonnen reden of ze kunnen u ook om het leven brengen. (npo p. 15)”*

Volgens de commissaris-generaal is deze aangehaalde vrees hypothetisch en wordt deze door verzoeker op geen enkele manier gestaafd. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat uit landeninformatie niet afgeleid kan worden dat een Turkmeense burger bij terugkeer na een verblijf in het buitenland automatisch geïnterviewd wordt, laat staan dat dit zou resulteren in een situatie van vervolging of ernstige schade en dat er wel informatie werd gevonden dat politieke activisten en *“civil society representatives and their relatives”* in Turkmenistan riskeren geïnterviewd en vervolgd te worden, dat uit informatie eveneens blijkt dat Turkmenistan de uitlevering eiste van Turkmenen die illegaal in Turkije verbleven of die een asielaanvraag hadden lopen in een ander land, maar dat het hier ging om activisten of mensen die zich kritisch uitlieten over de Turkmeense overheid of die beschuldigd werden van religieus extremisme en dat verzoeker niet tot deze risicoprofielen behoort, gelet op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit actief te zijn geweest in een organisatie, vereniging of partij en vroeger ook nooit gearresteerd of veroordeeld te zijn (administratief dossier, *“verklaring DVZ”*, vraag 3.1 tot 3.3.).

De Raad stelt vast dat uit de door beide partijen aangeleverde informatie blijkt dat Turkmenistan één van de slechtst scorende landen is inzake de vrijheden van zijn burgers, dat er – mede gelet hierop – heel weinig publieke informatie beschikbaar is over de mensenrechtensituatie in het land en dat de vrijheid van beweging van Turkmeense burgers beperkt is en sinds 2023 aan nog verregaandere restricties onderworpen is. Verder stelt de Raad vast dat er in de algemene landeninformatie wordt gesproken van gevallen waarin terugkeerders in Turkmenistan geïnterviewd en vervolgd worden, maar dat het hierbij telkens ging over politieke activisten en *“civil society representatives and their relatives”*. Er wordt in deze informatie nergens uitdrukkelijk gesteld dat andere Turkmenen die terugkeren naar hun land van herkomst geen problemen kennen, bijvoorbeeld na een langdurig verblijf in het buitenland, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of na het laten vervallen van hun paspoort in het buitenland. Het lot van deze andere terugkeerders is aldus onbekend. In het licht van de algemene context van repressie in Turkmenistan en de verdere restricties van de laatste jaren op de vrijheid van Turkmenen om zich vrij te

verplaatsen, kan niet uitgesloten worden dat ook andere terugkeerders vervolgd zullen worden bij terugkeer. In deze merkt de Raad op dat verzoeker reeds gedurende vijf jaar weg is uit Turkmenistan, hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende en dat zijn Turkmeens paspoort hier vervallen raakte. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij, door zijn lang verblijf in Oekraïne en (Duitsland en) België, toegang heeft gehad tot objectieve informatie, waardoor hij zich een kritisch beeld kan vormen met betrekking tot de situatie in zijn land van herkomst. Er valt niet uit te sluiten dat de Turkmeense autoriteiten verzoeker zullen zien als een gevaar die andere burgers kan aanzetten tot kritisch nadenken en het in vraag stellen van de Turkmeense autoriteiten. Het gegeven dat verzoeker in de jaren voor zijn definitief vertrek uit Turkmenistan in 2019 een aantal keren van en naar zijn land van herkomst terug kon reizen zonder dat hij hierbij – behoudens het smeergeld dat hij telkens moest betalen, hetgeen geen vervolging uitmaakt (zie *supra*) – problemen ondervond, lijkt in deze niet relevant te zijn. Verzoeker verbleef toen slechts kortere periodes in Turkije en diende toen geen verzoek om internationale bescherming in Europa in. Bovendien dient hier te worden herhaald dat uit algemene informatie blijkt dat de situatie inzake de vrijheid van beweging van Turkmenen sinds 2023 nog drastisch verslechterde.

Daarnaast merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing geenszins onderzoek werd gevoerd of verzoeker internationale bescherming kan worden toegekend op basis van het gegeven dat hij, bij terugkeer naar Turkmenistan om één of andere reden, gehinderd zal worden zijn land nog te verlaten. Uit de door beide partijen bijgebrachte informatie blijkt namelijk dat heel wat Turkmenen gehinderd worden het land te verlaten en dat dit sinds 2023 nog erger is, onder meer daar er geen nieuwe paspoorten meer uitgereikt worden, Turkmenen die het land willen verlaten een psychologisch onderzoek moeten ondergaan en een document moeten ondertekenen als garantie dat zij terug zullen keren en geen kritiek zullen uitten op het land. In deze kan andermaal gewezen worden op verzoekers profiel, als iemand die reeds geruime tijd uit Turkmenistan weg is, zijn paspoort liet vervallen in het buitenland en in Europa om internationale bescherming verzocht. Het gegeven dat verzoeker in de jaren voor zijn definitief vertrek uit Turkmenistan in 2019 een aantal keren van en naar zijn land van herkomst terug kon reizen zonder dat hij hierbij – behoudens het smeergeld dat hij telkens moest betalen, hetgeen geen vervolging uitmaakt (zie *supra*) – problemen ondervond, lijkt ook hier, omwille van dezelfde redenen als hierboven, niet relevant te zijn.

2.3.4. Gelet op het geheel aan vaststellingen in wat voorafgaat alsook de elementen die verzoeker aanbrengt in zijn verzoekschrift, zijn aanvullende nota en ter terechtzitting, besluit de Raad dat het door de verwerende partij verrichte onderzoek naar verzoekers vrees voor de Turkmeense autoriteiten bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet zorgvuldig is. De vaststellingen die hierboven werden gemaakt leiden immers tot de conclusie dat er teveel onduidelijkheden en elementen zijn die onderbelicht en/of (nog) niet onderzocht werden. Een verder en gedegen onderzoek, waarbij rekening wordt gehouden met de voormelde vaststellingen, dringt zich dan ook op.

Op basis van de elementen in het dossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 augustus 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS